

приличаха на просяци, нежели на войници; тѣ само по пушкитѣ и пантронтапитѣ се познаваха, че сж войници.

Състоянието на въоръжението, снаряжението и обмундированието на опълченцитѣ бѣше твърдѣ добрѣ извѣстно не само на Генералъ Столѣтова, но и на корпусния командиръ. Но на послѣдния бѣше извѣстно частно.

Генералъ Столѣтовъ не се рѣшаваше настоятелно и писмено да иска прѣвъоръжаванieto и обмундированието на опълчението. Него твърдѣ го бѣше страхъ, да не отведжтъ опълчението назадъ, подѣ прѣдлогъ за прѣвъоръжаванie и обмундированie, и да го забравятъ тамъ, та по този начинъ да не може опълчението да влѣзе поне още веднѣжъ въ бой. Това послѣдното обстоятелство, именно, и караше генерала да се потайва.

На прѣдставенитѣ на 17 Августъ отъ дружиннитѣ и бригадни командири доводи за необходимостта да се отведе опълчението за прѣвъоръжаванie и обмундированie, генерала отговорилъ:

— Знаете ли какво? Ний ще влѣземъ още въ една добра битка, и тогава—на почивка

— Ваше прѣвѣсходителство, ний сами желаемъ да попаднемъ въ бой, но за да влѣземъ въ „добра битка“, трѣбва прѣди всичко опълченцитѣ да сж въоръжени съ добри пушки и да бжджтъ обмундировани. За жалость ний нѣмаме сега нито едното, нито другото, а съ нашитѣ пушки, които сж дошли до съвършенна негодность, да влѣземъ въ бой — значи да рискуваме да изгубимъ добрата слава, която придобихме въ биткитѣ при Стара-Загора и на Шипка.

Генералъ Столѣтовъ слушалъ всичко това съ внимание и останалъ съгласенъ.

— Знаете ли какво? най послѣ казалъ генерала; ний ще идимъ на почивка и за прѣвъоръжение. Сутрѣ ще доложa на генералъ Непокойчицки, началника на главния щабъ, и ще го моля за това.

— „Ну“ слава Богу, най насетнѣ, убѣдихме генерала да моли за прѣвъоръжение и обмундированието